

Mikä sua vaivaa?? lähde siten pois äläkä enää ikinä tule takaisin! Vihaan sinua yli kaiken! Katso nyt mitä olet tehnyt, katso tätä perhettä! ” Olkaa hiljaa, molemmat! ” Huudan ja Nousen nopeasti istumaan patjalleni, tuntuu etten saa henkeä ollenkaan. Se oli vain painajainen, se oli vain painajainen. Pyyhin hiet pois otsaltani ja katson kelloa joka näyttää kahta yöllä. Yöllä herääminen on minulle jotenkin tuttua mutta en ole ikinä herännyt näin hiestä märkänä ennen. Raotan teltan ovea pikkuisen ja huomaan täysikuun taivaalla, kaikkialla oli hiljaista ja kaikki ovat nukkumassa, onneksi en herättänyt ketään huudoillani. Nousen ylös teltasta ja lähdän kävelyille, ei minua edes väsytä enään joten se on ihan sama. Kävelen hiljaa aukion läpi etten vain herätä ketään. Muutaman minuutin päästä löydän itseni saman järven rannasta jossa olin päivällä, suunnistaminen tänne oli hitusen vaikeampaa koska pimeässä kaikki näyttää samalta. Onneksi onnistuin pimeydestä huolimatta löytämään oman runoilukiveni. Istun kivelle ja mietin unta mihin heräsin, se kertoi vanhempieni erosta ja siitä kuinka rankkaa se silloin oli koko perheelleni. Mietittyäni unta ja omaa menneisyyttäni tunnen kyyneleen tippuvan poskelleni, sitten toisen ja kolmannen. Näin käy aina kun mietin sitä kaikkea, enkä saa sitä usein pois mielestäni. ” Miksi en voi olla vain onnellinen, miksi olen yksin ” sanoin ääneen vaikkei sanoistani saa mitään selvää itkemisen takia. Yleensä en mieti itseni vahingoittamista millään tavalla mutta nyt mieleeni tuli vain itseni hukuttaminen allani olevaan järveen, ei kukaan minua kaipaisi, ei kukaan välittäisi. ” Miksi itket, onko kaikki hyvin ” Huolestuneen kuuloinen ääni kuului takaani. Outo tunne valtaa koko kehoni, tunnen tuon äänen. Käänän päätäni hitaasti taakse ja näen Emilyn seisovan takanani. Samalla sekunnilla käänän pääni takaisin eteen ja sykkeeni nousee noin kolmeensataan lyöntiin minuutissa. ” Emily on takanani?! ” ajattelin. Emily istahtaa viereeni kivelle, katsoo minua silmiin ja kysyy samaa kysymystä uudelleen. En tiedä yhtään mitä vastata, olen ihan lukossa. ” mietin vain menneitä ja sellaista... ” vastasin samalla kun pyyhin kyyneleitä pois poskiltani. ”miksi olet näin myöhään hereillä ” jatkoin. ” En saanut unta vain, mietin kaikkea. kuulin askelia ja päätin seurata sinua. Halusin tietää minne olit menossa. Eihän haittaa jos jään? ” Emily vastasi. En ymmärrä tätä tilannetta alkuunkaan, en ymmärrä miten tämä on mahdollista, mutta sen tiedän että juttelen emilyn, oman ihastukseni kanssa. Onko tämä unta? ” Miksi haluaisit jutella kanssani, tiedät hyvin että olen vain toivoton luuseri” sanon hänelle hiljaa, en tiennyt mitä muutakaan sanoa. Emily ottaa kädestäni hellästi kiinni ja sanoo ”En minä pidä sinua luuserina, enkä ymmärrä miksi muutkaan pitävät. Olen oikeastaan halunnut jutella ja piristää sinua mutten ikinä tiennyt mitä sanoa” Olen aivan sanaton, voiko tämä oikeasti olla totta? ” Mutta sinähän hengaat muiden meidän luokkalaisten jatkien kanssa ja jokainen heistä varmasti vihaa minua. ” Kysyin ihmettyneenä. Ihankuin yhtäkkiä olisin saanut uskallusta puhua niinkuin ihminen, tämäkin on uutta minulle. ” En tykkää heidän seurastaan yhtään, he henggaavat minun kanssa enkä minä heidän. Jos totta puhutaan niin inhoan heitä, oikeastaan olen aina halunnut henggata sinun kanssasi koska vaikutat mukavan rauhalliselta ja kivalta. Sitä paitsi olet aika söpö. Mutta en vain ole tiennyt miten lähestyä, anteeksi. ” Emily vastaa minulle hänen ihanan rauhallisella äänellään. Punastun aivan tulipunaiseksi ja tuntuu että sykkeeni nousi korkeammalle. Miten kaikista maailman ihmisistä minä voisin olla söpö? Kokoajan kyseenalaisten enemmän ja enemmän onko tämä edes oikeaa elämää enää. ” e-e-ei se mitään hei. Olen minäkin halunnut jutella vähän kanssasi... ” vähän aikaa sitten mainittu uskallukseni katosi juuri, nyt kuullostan taas omalta änkkyttävältä itseltäni. Katson häpeissäni alaspäin ja punastun lisää, ” anteeksi, en taida olla kummoista seuraa” sanon hiljaa. ” Olet sinä! Ei tarvitse hävetä yhtään, pieni ujous on vain todella söpöä mielestäni. Sinun kanssa on kivaa jutella” Emily vastaa ja puristaa kättäni vähän kovempaa. En ole ikinä ollut yhtäaikaa näin hämilläni, näin onnellinen ja näin nolostunut elämässäni. Ja ennenkuin ehdin vastata mitään ottaa emily

minua olkapäästä kiinni ja sanoo ” hei, meidän pitäisi mennä ehkä nukkumaan pian. Tule huomenna tähän samaan paikkaan samoihin aikoihin jooko? En vielä halua jutella päivällä ettei pojat ihmettele. Kaikki järjestyy vielä senkin hölmö. ” ” jo-o-oo toki voin tulla, olisi kiva jutella lisää. Ja kiitos ” Kuullostan luultavasti aivan idiootilta, eikä kokonaan punaiset kasvot tee asiasta yhtään helpompaa. Emily hihittää hiljaa ja silittää hiuksiani. Ennenkuin ehdin katsoa häntä silmiin hän kääntyy ja lyö hiuksillaan kasvojani. Jään kivelle vielä istumaan kun katson Emilyn kävelevän kohti teltaansa. Haluaisin pyörtyä vain tähän, tuntuu että olisin juuri ottanut yliannostuksen kaikkia maailman huumeita. Tunnen oloni niin rennoksi ja iloiseksi, ihankuin koko synkkä menneisyyteni olisi juuri kumitettu pois mielestäni. Matka takaisin teltalle tuntui siltä että olisin vain leijunut sinne enkä ottanut askeltakaan. Suljen teltan oven, kaadun patjalleni ja katson teltan kattoon. Mitä ihmettä juuri tapahtui, onko tämä edes todellista? Maailman ylivoimaisesti kaunein Ihminen jutteli juuri minulle eikä edes haukkunut minua? Tuntuu kuin olisin taivaassa ja Emily olisi kyseisen taivaan Jumalatar joka juuri kaikista siellä olevista ihmisistä huomio minut ja vain minut. Jos tämä on unta niin toivon etten ikinä heräisi, tosin olen aika varma että tämä on niin totta kuin voi vain olla.